

ARSEN

LÜPEN

KONTES CAGLIOSTRO

MAURICE LEBLANC

ÇEVİRİ: SAFFET GÜNERSEL

pórtakal

ARSEN

LÜPEN

KONTES CAGLIOSTRO

MAURICE LEBLANC
ÇEVİRİ: SAFFET GÜNERSEL

I
YİRMİ YAŞINDAKİ
ARSEN LÜPEN

Raoul d'Andrésy bisikletini bayırın başındaki çalılığın arkasına bıraktı. Aynı anda Benouville'deki saat kulesinde saat üçü vurdu.

Gecenin zifiri karanlığında Haie d'Etigues malikanesine giden patika yolu aradı. Sonra çiftlik duvarlarına vardı. Birkaç saniye bekledi. Derken avluda at tepişmeleri, nal ve çingirak sesleri duyuldu. Bir vuruşta çift kanatlı, büyük kapı açıldı ve üstü açık bir araba dışarı çıktı. Raoul, erkek sesleriyle bir silah sesini ayırmaya zaman bulamadı.

Araba ana yola çıkmıştı bile ve Etretat'ya doğru gidiyordu.

“Haydi bakalım,” dedi kendi kendine. “Martı avının keyfine diyecek yok, ancak hayvanların avlanacağı kayalıklar çok uzak. Doğrusu bu av partisine ve onca koşuşturmaya aklım ermedi.”

Şatonun sol tarafında seyreden duvar boyunca dikkatle yürüdü. Etrafa kulak kabarttı. Kırk adım attıktan sonra

bir köşede durdu. Elinde iki tane anahtar vardı. Dar ve alçak bir kapıyı açtı; merdivenlerden çıkarak şatonun bir kanadındaki eski ve yıkık bir savaş tabyasının üzerine çıktı. Birinci kata geldiğinde öbür anahtarla gizli bir kapıyı açtı.

Cep fenerini yaktı. Bu kez fazla dikkatli olmaya gerek duymadı, çünkü uşakların öbür kanatta yatıp kalktığını biliyordu. Baron'un biricik kızı Clarisse d'Etiges'in odasıysa ikinci kattaydı.

Geçtiği koridor büyük bir çalışma odasında son buluyordu. Orada Raoul, bundan birkaç hafta önce Baron'dan kızıyla evlenmek için izin istemişti, ancak adam kızgınlıktan küplere binerek onu kovmuştu. Hiç de hoş olmayan bu anıyı kolay kolay unutamıyordu.

Bir aynada kendi solgun yüzüne baktı. Şu anda her zamankinden daha da solgun görünmekteydi. Heyecanlandıysa da hemen kendini toparladı ve hiçbir şeye aldırmadan işine koyuldu.

Amacına ulaşması fazla uzun sürmedi. Baron'la konuşurken onun zaman zaman maundan yapılmış, kapağı açık, büyük bir yazı masasına göz attığının farkına varmıştı. Raoul bu masadaki bütün gizli yerleri ve bunların açılış mekanizmasını biliyordu. Bir dakika sonra çekmecelerden birinde çok ince bir kâğıda yazılmış ve sigara gibi bükülmüş bir mektup buldu. Ne imza atılmış ne de adres yazılmıştı.

Mektubu okudu; sıradan şeylerden dem vuruyordu. Neden bu kadar özenle saklandığına akıl erdiremedi. Etraflıca düşündü; birkaç anlamlı sözcüğü ve bazı cümleleri aklında tuttuktan sonra işe yaramayan satırları bir tarafa bırakınca aşağı yukarı şöyle bir metin çıktı ortaya:

Düşmanımızın izini Rouen'da buldum ve yerel gazetelere bir köylünün Etretat yöresinde yedi kollu bakır bir şamdan bulduğu haberini verdim. Kadın hemen Etretat'daki durağa bir telgraf çekerek ayın on ikisinde Fécamp istasyonuna bir araba gönderilmesini bildirdi. Ben arabacıya o sabah için verilen sipariştten vazgeçildiğini bildirdim. Yani bu durumda kadın Fécamp istasyonunda bekleyecek olan sizin arabaya binecek, sonra da konuştuğumuz gibi buraya getirilecek.

O zaman mahkemeyi kurar ve onu hak ettiği gibi acımasızca yargıyorsunuz. Onun zamanında hedefe giden her yol mübah sayılıyordu, bu yüzden kendisini hemen cezalandırmalıyız. Bu kadın ortadan kalktı mı zehri de etkisiz kalır. Hangi yolu uygun görürseniz onu seçin, ama son konuşmamızı da hatırlayın; yapacağımız iş ve hayatımız yine o şeytani yaratığa bağlı. Akıllı davranın. Şüphe uyandırmamak için bir av partisi düzenleyin. Ben tam saat dörtte Le Havre üzerinden arkadaşlarla birlikte gelmiş olacağım. Bu mektubu yırtıp atmayın. Onu bana geri vermek zorundasınız.

“Bu kadarı da fazla,” diye düşündü Raoul. “Baron’un ortağı bu tedirginliği göstermemiş olsa Baron bu mektubu yakardı. O zaman bu kaçırma olayından, yasa dışı yargılamadan, belki de bir cinayetten haberim olmayacaktı. Vay

canına! Dindar gibi gözüken müstakbel kayınpederim meğer ne haltlar karıştırıyormuş! Eli cinayete kadar varır mı acaba? Bu mesele çok çok ciddi. Bunu ona karşı koz olarak kullanabilirim.”

Raoul ellerini ovuşturdu. Bu iş hoşuna gitmişti. Son günlerde dikkatini çeken bazı şeyler olmuştu. Tüm bunlara şimdi bir anlam verebiliyordu. Evceğizine gidip biraz kestirmek istedi. Sonra da dönüp Baron’nun ne halt karıştıracağına bakacaktı ve yok edilmek istenen şu şeytani yaratığı görecekti.

Ortalığı topladıktan sonra hemen çıkıp gitmedi. Önce üzerinde Clarisse’in fotoğrafı bulunan ufacık bir masanın başına geçti. Resmi eliyle düzelttikten sonra karşısına geçip sevgiyle baktı. Clarisse d’Etigues’le hemen hemen aynı yaşıydılar. Genç kız on sekizine basmıştı. Dolgun ve şehvetli dudakları, hülyalı bakışları vardı. Taptaze ve pembe yüzünü çeviren sapsarı saçlarıyla, Caux sokaklarında sık rastlanan o masum çocuklardan farksızdı. Yüzünde öyle uysal ve öyle hoş bir ifade vardı ki!

Raoul’un bakışları dikleşti. Aklına kötü kötü şeyler geliyordu. Clarisse yukarıdaki odasında yapayalnızdı. Vermiş olduğu anahtarla Raoul çay saatinde iki kez onun odasına girmişti. Onu bugün kim engelleyecekti ki? Uşaklar nasılsa duyamazdı. Baron bir gün sonra geri dönecekti. Öyleyse şimdi niye çekip gitsin ki?

Raoul hovardanın teki değildi. Duygularındaki içtenlik ve dürüstlük, içgüdülerine uyarak namussuzca bir şey

yapmasını önlüyordu. Ama gel gelelim şeytana uymayıp da ne yapacaktı? Gururu, arzusu, aşkı ve korkunç ihtirası onu bu eyleme zorlamaktaydı. Kendi kendine hesaplaşmaktansa hemen merdivenleri tırmanmayı yeğledi.

Kapalı kapının önüne gelince duraksadı. Bugüne kadar bu eşiği sadece gündüzleri, saygın bir arkadaş olarak aşmıştı. Şimdi gecenin bu saatinde içeri girerse bu ne anlama gelecekti?

Ahlaki hesaplaşması uzun sürmedi. Kapıyı hafifçe tıkırdatarak kısık sesle, “Clarisse. Clarisse, benim,” diye fısıldadı.

Bir dakika geçmesine karşın cevap alamayınca kapıyı yeniden çalmayı düşündü, ancak aynı anda kapı aralandı ve eşikte genç bir kız görüldü. Elinde bir lamba tutuyordu. Yüzü solgundu, sanki allak bullak olmuştu. Genç adam öyle ürktü ki bir adım geri çekilerek gitmeye kalkıştı.

“Bana kızma, Clarisse. İstemediğim halde çıkıp geldim. Dayanamadım... İstersen tek bir kelime söyle, hemen giderim.”

Clarisse onu dinleseydi kurtulacaktı. Çünkü yenilgiyi peşinen kabullenen bu genç adamı istediği gibi oynatabilirdi, ama genç kız hiçbir şey duymak ve görmek istemedi. Kızmayı denedi, beceremedi; sadece bir şeyler kekeledi, o kadar. Onu kovmak istedi ama kolunu bile kıpırdatacak gücü kendinde bulamadı. Titrek ellerle lambayı yere koydu. Olduğu yerde kıvrılarak düşüp bayıldı.

Üç aydır birlikteydiler. Clarisse güney Fransa'daki bir arkadaşında misafir kalırken tanışmıştı onunla.

Hemen birbirlerinden hoşlandılar. Genç oğlan sanki dünyadaki zevklerin en büyüğünü yaşıyordu. Genç kızsı ona gitgide bağlanmaktaydı. İlk dakikadan itibaren Raoul'un sıra dışı, dokunulmaz ve gizemli biri olduğunu fark etmişti, ancak davranışlarına bir türlü anlam veremiyordu. Onun sebepsiz parlamaları, iğneleyici alayları ve zaman zaman asılan suratı genç kızsı çok üzüyordu, ama sonra, onun delikanlılıktan kaynaklanan coşkusu ve hayranlığı karşısında her şeyi unutuveriyordu. Genç oğlan tüm hatalarını, sergilediği nitelikleri ve erdemli davranışıyla örtebiliyordu.

Clarisse Normandiya'ya döndükten sonra bir sabah bir sürprizle karşılaştı. Pencereden dışarı baktığında karşısındaki duvara yaslanan zayıf ve genç bir adam gördü. Bu, sevgilisiydi. Birkaç kilometre ötede bir eve yerleşmişti. Genç kızsı görme umuduyla her gün bisikletine atlayıp şato civarına geliyordu.

Annesini erken yaşta kaybeden Clarisse, babasının yanında hiç de mutlu değildi. Adam çok kabaydı; pis bir karakteri vardı. Aşırı dindardı ve unvanıyla kasılıp duruyordu. Paraya çok düşküncü; kiracıları ondan düşmanmış gibi korkup çekiniyordu. Raoul, henüz resmen tanışmamışken ondan kızsıyla evlenmek için izin istediğinde Baron bu tüysüz oğlana öylesine kızdı ki onun vahşi hayvan terbiyecisine özgü bakışlarını fark etmeseydi neredeyse uşaklarına dövdürtecekti.

Bu görüşmeden sonra Clarisse Raoul'le barışmak için kapısını iki kez açma hatasında bulundu.

Bu aslında akılsızca bir davranıştı, çünkü Raoul bunu bir aşk davetiyesi olarak gördü.

O sabah genç kız hasta numarası yaparak öğle yemeğini odasına getirtti. Bu arada Raoul yandaki odada saklanmaktaydı. Yemekten sonra açık pencere önünde, saflıklarını bozan ve anılarında hep saklayacakları sevgi dolu öpücüklerle, birbirlerine sarılmış olarak uzun süre kaldılar.

Ama Clarisse ağlıyordu...

Saatler geçti. Denizden gelen ve tepelere doğru esen serin rüzgâr yüzlerini yaladı.

Karşılarında, her yanı duvarla çevrili meyve bahçesinin ve kolza ekili tepelerin ötesindeki çukurluk boyunca Fécamp'a kadar süregelen yüksek kayalığın beyaz çizgisi, sol tarafta da Etretat körfezindeki Ağız Kapısı'nın dar girişiyle devasa kayalıkların tepeleri görülüyordu.

Genç adam çok yumuşak bir sesle, "Üzülme, sevgilim," dedi, "Bizim yaşımızdakiler için hayat o kadar güzel ki! Hele tüm engelleri de ortadan kaldırdık mı, daha da güzel olacak. Ağlamamalısın."

Genç kız gözyaşlarını silerek gülmeye çalıştı. Delikanlı ona baktı. O da genç kız gibi zayıftı ama omuzları genişti. Yakışıklı suratından neşe fışkırıyordu; dudaklarında hep muzip bir gülümseme vardı. Kısa bir pantolon giymiş-

ti; üzerine geçirdiği beyaz yün kazak, ceketinin altından dışarı sarkmıştı, ancak bu ona öyle rahat ve hoş bir hava vermekteydi ki.

“Raoul, Raoul...” dedi genç kız heyecanla, “Şu anda bana bakarak ne düşünüyorsun? Yaşadıklarımıza rağmen aklının başka yerde olduğunu fark edebiliyorum! Bu nasıl olur? Kafan kime takıldı, Raoul?”

Delikanlı gülerek cevap verdi:

“Babana.”

“Babama mı?”

“Evet, Baron d’Etigues’le misafirlerine. Bu yaştaki adamlar nasıl olur da zamanlarını tarlalardaki masum kuşları öldürmekle harcarlar?”

“Bundan hoşlanıyorlar da ondan.”

“Emin misin? Ben bayağı merak ediyorum. Hani 1894 yılında yaşamamış olsaydık, diyecektim ki... Söylesem üzülür müsün?”

“Söyle, sevgilim.”

“Bak, bana öyle geliyor ki bu herifler bir komplo kuruyor. Evet, dediğim gibi Clarisse; Marki de Rolleville, Mathieu de la Vaupaliere, Kont Oscar de Bennetot, Roux d’Estiers falan... Caux’dan gelen bu beylerin hepsi bir komplo peşinde.”

Genç kız gücendi.

“Aptalca şeyler anlatıyorsun, sevgilim.”

“Sen de güzel güzel dinliyorsun,” diye karşılık veren Raoul onun hiçbir şeyden haberi olmadığını biliyordu. “Sana ciddi bir şey söyleyecekmişim gibi bir beklentin var.”

“Evet, biraz sevgiden bahset!”

Genç adam onun başını şefkatle kolları arasına aldı:

“Hayatım seni sevmekle geçecek, canım. Şu anda kafamdan başka şeyler geçiyorsa hep senin iyiliğin için. Ben seni kazanmak istiyorum, Clarisse. Düşün bir kere: Baban komplocu olarak tutuklanıyor ve ölüme mahkûm ediliyor; derken ben ortaya çıkıyorum ve onu kurtarıyorum. O zaman niye kıızıyla evlenmeme izin vermesin ki?”

“Günün birinde izin verecek.”

“Asla! Ben meteliksizim. Kariyerim falan da yok.”

“Ama bir ismin var: Raoul d’Andrésy.”

“O bile yok! “

“Niye?”

“D’Andrésy annemin kızlık adıydı. Ailesi evlenmesine karşı çıkmıştı; dul kalınca yine bu ismi kullandı.”

“Neden?” diye sordu Clarisse. Bu açık itiraf karşısında çok şaşırmıştı.

“Çünkü babam sıradan bir vatandaştı. Çok fakirdi. Öğretmenlik yapıyordu. Ne mi öğretiyordu? Sporu, kılıç kullanmayı ve boks yapmayı!”

“O zaman asıl adın ne senin?”

“Ah, sıradan bir isim Clarisse’ciğim.”

“Nedir o?”

“Arsen Lüpen.”

“Arsen Lüpen?”

“Evet, acayip bir isim işte. Değiştirsem iyi olur, değil mi?”

Clarisse üzölmüşe benziyordu. İsmi öyle ya da böyle olsun, ne fark ederdi ki! Ama Baron için damadının soylu bir aileden gelmiş olması önemliydi.

Yine de directti genç kız:

“Sen babamdan bir şey gizlemeyecektin. Öğretmen olmak ayıp bir şey değil ki.”

“Ayıp değil tabii,” dedi genç adam. “O bana daha emzikli çocukken boks ve sporu öğretti. Annem bu fevkalade adamı reddettiye kendine göre nedenleri olmalıydı. Bu da başkalarını ilgilendirmez.”

Birden kızı kucaklayarak dans etmeye başladı; sonra da tek başına dönmeye başladı.

“Gülmelisin! Her şey o kadar komik ki! Haydi, gül! Arsen Lüpen ya da Raoul d’Andrésy, ne fark eder ki. Önemli olan başarıya ulaşmak. Ve ben ulaşacağım. Hiç şüphelen olmasın. Kaç defa falcıya baktırdım, hepsi geleceğimin parlak olacağını söyledi. Raoul d’Andrésy, ya general olacak, ya bakan ya da elçi... Eğer Arsen Lüpen olarak kalmazsa! Kaderle anlaşmamız böyle; her iki taraf imzaları attı. Ben hazırım. Çelik gibi adalelerim ve sapasağlam bir beynim var! Ellerimin üstünde yürüyeyim mi? İstersen seni küçük parmağımla havaya kaldırayım? Çaktırmadan saatini araklayayım mı? Homer’i Yunanca aslından ya da Milton’ı İngilizce olarak ezberimdem okuyayım mı sana? Tanrım, hayat ne kadar da güzel! Raoul d’Andrésy... Arsen Lüpen... Tek vücutta iki surat! Hangisi ünlü olacak, hangisi hayatın tadını çıkaracak acaba?” Durdu. Birden neşesi kaçmıştı. İçinde bulunduğu bu ufak odanın huzurunu bozmuştu, tıpkı genç kızın vicdanını sızlattığı gibi. O anda değişiverdi ve doğuştan cana yakınlılığıyla Clarisse’in önünde diz çökerek, “Kusura bakma,” dedi. “Buraya gelmekle iyi etmedim. Kabahat bende. Dengemi bir türlü bulamıyorum. İyilikle kötülük... İkisi de bana aynı şekilde çekici geliyor. Doğru yolu bulabilmem için bana yardım etmelisin, Clarisse. Yanlış bir şey yaparsam da beni affet!”

Genç kız onun başını ellerinin arasına alarak şefkatle mıldandı:

“Affedecek bir şey yok, sevgilim. Ben mutluyum. Senin yüzünden çok üzüleceğimi biliyorum ama tüm bu acılara katlanmaya seve seve razıyım ben. Resmimi yanına al. Ona baktıkça asla utanmayacaksın, kendini ona göre hazırla. Ben bugün neysem her zaman o olacağım; yani senin sevgilin ve karın. Seni seviyorum, Raoul!”

Onu alnından öptü. Genç adam yine gülüyordu. Bu kez ayağa kalkarak, “Beni şövalye yaptın!” dedi. “Bundan böyle beni artık kimse yenemez! Her zaman düşmanlarımı yenmeye hazırım. Haydi bakayım korkaklar! Çıkın karşıma!”

Şimdilik Raoul’un Arsen Lüpen adını bir kenara bırakalım, çünkü o sıralarda bu isimden hiç hoşlanmıyordu ve kaderinden de haberi yoktu. Planı çok basitti. Bahçedeki meyve ağaçları arasından, şatonun sol tarafındaki duvarın yanı sıra eskiden tabya olarak kullanılan yerde ve sarmaşıkların ardında saklı, çatılı ve oldukça alçak bir kule görünüyordu. Toplantının saat dörtte, Baron’un misafirlerini ağırladığı büyük salonda olacağından Raoul’un hiç şüphesi yoktu. Eski bir pencere ya da hava deliği gibi bir şey bulmuştu; bulunduğu yerden oraya erişebilirdi.

Onun gibi marifetli bir delikanlı için oraya tırmanmak işten bile değildi. Şatodan dışarı çıktı. Sarmaşıklara sarılarak önce yere indi; sonra kalın duvardaki kocaman deliğe ulaşabilmek için çok kalın bir sarmaşık seçti. Delik, içine rahatça uzunlamasına girebilecek kadar genişti. Şimdi yerden beş metre yükseklikte bulunuyordu. Başını yaprakların arkasına gizledi; kimse onu göremezdi. Bulunduğu

yerden baktığı koskoca salonda yirmi kadar sandalye, bir masa ve uzun bir kilise bankı vardı.

Kırk dakika sonra Baron arkadaşlarıyla birlikte salona girdi. Raoul yanılmamıştı.

Baron Godefroy d'Etigues kermeslerdeki güreşçileri andırıyordu. Suratı çakıl taşı renginde, sakalı kıızıldı. Bakışları sert ve enerjikti. Yardımcısı Oscar de Bennetot , onun yeğeni oluyordu ve Raoul onu uzaktan tanıyordu. Aynı şekilde tipik Norman'dı. Soylu olmasına karşın hantal ve sıradan biri gibi gözüküyordu. Adamların ikisi de heyecanlıydı.

“Çabuk ol,” diye mırıldandı Baron. “Vaupaliere, Rolleville ve d'Auppegard az sonra gelecekler. Saat dörtte de Beaumagnan, Prens d'Arcole ve Brie gelecek. Bahçe kapısını ben açık bıraktım. Oradan girecekler. Sonra... Sonra da 'O' gelecek! Umarım tuzağımıza düşer!”

“Orası şüpheli,” diye homurdandı Bennetot.

“Niye? Kadın bir araba çağırdı. Araba orada olacak; o da o arabaya binecek. Arabayı D'Ormont kullanacak ve kadını alıp buraya getirecek. Quatre Chemins yokuşunda Roux d'Estiers arabaya sıçrayacak, kapısını açacak ve kadının üstüne çullanacak. Ellerini kollarını sımsıkı bağlayacak. Böyle kararlaştırdık.”

Raoul'un bulunduğu yere doğru yaklaştılar.

Bennetot fısıldadı:

“Peki ya sonra?”

“Ben durumu arkadaşlarımıza anlatacağım, bu kadının yaptıklarını...”

“Onlar istediğimiz kararı verirler mi dersin?”

“Vermez olurlar mı? Zaten sonuç değişmeyecek. Beaumagnan öyle istiyor. Hayır diyebilir miyiz?”

“Öff!” diye sızlandı Bennetot. “Bu adam hepimizin başını belaya sokacak.”

Baron d’Etigues omuz silkti.

“Bize bu kadının hakkından gelecek onun gibi bir adam lazım. Sen her şeyi hazırladın mı?”

“Evet, sahilde iki sandal hazır. Küçüğünün dibini deldik; suya salar salmaz on dakika içinde batacak.”

“Ağır taş da koydun mu içine?”

“Evet, delikli kaya koydum; deliklerinden ilmik geçirebiliriz.”

Sustular.

Raoul d’Andreesy konuştuklarının tek kelimesini bile kaçırmamıştı. Merakı gittikçe artmaktaydı.

“Vay be!” diye düşündü. “Bu balkon locamı imparatorun-kiyle bile değişmem valla! Herifler su içer gibi ölümden bahsediyor.”

Özellikle Godefroy d’Etigues onu çok şaşırtmıştı. O narin Clarisse böyle pis bir herifin kızı olabilir miydi? Bu adamın amacı neydi? Nefret, para hırsı, intikam, işkence?

Eskiden bir cellât tanırdı; kurbanının kafasını keserken ışık altındaki yüzü ve sakalı hep kızıla çalardı!

Öbür üç misafir de çıkageldi. Raoul onları şatodan tanıyordu. Hepsi sırtları pencereye dönük olarak oturdu, böylece suratları yarı karanlıkta kaldı.

Saat dörtte iki kişi daha geldi. Biri yaşlı bir askerdı; pelerini ve keçi sakalı vardı. Kapının eşiğinde durdu.

Odadakiler askeri karşılamak üzere ayağa kalktı. Raoul imzasız mektubu yazanın bu adam olduğunu anladı. Diğerlerinin beklediği ve Baron’un Beaumagnan diye bahsettiği kişiydi bu. Soylu biri olmamasına karşın kendisine başkan muamelesi yapıyorlardı, çünkü kendine güvenen bakışları, hareketlerindeki canlılığı ve erkekçe tavırlarıyla bunu hak etmekteydi. Sinekkaydı tıraş olmuştu. Avurtları çöküktü. Tutkuları fıldır fıldır dönen simsiyah gözlerine yansımış gibiydi. Hareketlerine ve giyinişine bakılırsa dediğim dedik birine benziyordu. Hatta bir rahibi andırıyordu.

Oradakilere oturmalarını söyledikten sonra arkadaşı Kont de Brie'yi beraberinde getiremediğinden dolayı özür diledi ve yanındakini tanıştırdı:

“Prens d'Arcole. Prens d'Arcole'un da bizlerden olduğunu biliyorsunuz herhalde? Ne yazık ki bugüne kadar toplantılarımıza katılamadı, çünkü eylemlerini hep tek başına ve başarıyla gerçekleştirdi. Bugün onun görgü tanıklığına ihtiyacımız var, çünkü Prens d'Arcole 1870 yılında iki kez bizi tehdit eden o şeytani yaratıkla karşılaştı.”

Raoul hemen kafadan bir hesap yaptı. Biraz düş kırıklığına uğradı. Prens o 'şeytani yaratık'la yirmi dört yıl önce karşılaştığına göre kadın şimdi elli yaşlarında olmalıydı.

Prens öbür misafirlerin arasına oturdu. Beaumagnan de Godefrot d'Etigues'i yanına aldı. Baron ona bir zarf uzattı. Bu hiç kuşkusuz o tehlikeli mektuptu. Sonra aralarında fısıldaştılar. Birden Beaumagnan sert bir el hareketiyle konuşmayı kesti.

“Beyefendi hiç de rahat değil,” diye düşündü Raoul, “Kafadan karar vermeyecekler. Yaratık ölürse zehri kalmayacak. Anlaşılan onu suda boğacaklar.”

Beaumagnan en arka sıraya geçti, ama yerine oturmadan şunları söyledi:

“Arkadaşlar, şu saatin bizler için ne kadar önemli olduğunu biliyorsunuz. Birlikte karar verdik. Ulaşmak istediğimiz hedef belli, bu yüzden büyük bir işe kalkıştık. Bunu ülke-

miz, partimiz hatta dinimiz adına ki bunları birbirinden ayırt etmek istemiyorum, yapmaya hakkımız olduğunu sanıyorum. Bu niyetimizi gerçekleştirmek bir süredir bu kadının acımasız düşmanlığı ve küstahlığı sayesinde zorunlu hale geldi, çünkü onun bize verebileceği, bizim neredeyse ortaya çıkardığımız bir sırra ait bazı bilgilere ihtiyacımız var. Eğer o bizden önce hedefe ulaşırsa tüm uğraşımız boşa gitmiş olacak. Ya o kazanacak ya da biz. Başka çare yok! Umarım biz kazanırız!”

Beaumagnan oturdu. Kollarını öndeki adamın koltuğuna dayadı, sonra da sanki görölmek istemezcesine öne doğru eğildi.

Dakikalar geçti.

Belli bir nedenle bir araya gelmiş bu adamlar arasında canlı bir tartışma olması gerekirken herkes susuyordu. Herkes kulak kabartmıştı; ta uzaktan gelebilecek bir gürültüyü beklemekteydiler. Hepsi kadının tuzağa düşüp düşmeyeceğini düşünüyordu. Onu bir an önce karşılarında görmek istiyorlardı.

Baron d’Etigues, “Şşşt,” diyerek parmağını kaldırdı. Uzak-
tan nal sesleri işitildi.

“Bu benim arabam,” dedi.

Evet ama kadın acaba içinde miydi?

Baron kapıya gitti. Her zamanki gibi bahçede kimse yoktu, çünkü uşaklar ve hizmetçiler hep şatonun ön cepheye düşen avlusunda kalırlardı.

Gürültü gittikçe yaklaştı. Araba ana yoldan ayrılarak tarlalar arasındaki patıkaya daldı. Derken giriş kapısındaki iki sütunun arasında gözüküverdi. Arabacı bir işaret verince Baron haykırdı:

“Yaşasın! Yakaladık!”

Araba durdu. Arabacının yanında oturan d’Ormont aşağı atladı. Roux d’Estiers de peşinden geldi. Baron arabanın içinde eli kolu bağlı, başına bir örtü geçirilmiş kadını çıkarmak için onlara yardıma geldi. Hep beraber onu salonun ortasındaki sıraya oturtular.

“Zor olmadı,” diye anlattı d’Ormont. “Trenden iner inmez benim arabaya bindi. Quatre Chemins yoluşunda üzerine saldırdık, ağzını bile açacak zamanı olmadı.”

“Örtüyü kaldırın,” diye emretti Baron. “Bağlarını da çözebiliriz.”

İpleri kendi çözdü.

D’Ormont peçeyi yana sıyırdı. Odadakiler şaşırıp kalmıştı; her kafadan bir ses çıkıyordu. Raoul bulunduğu yerden tutukluyu görebildi: Çok genç ve çok güzel bir kadındı bu! O da şaşırıldı.

Onca mırıldanmalar arasında bir ses yükseldi. Prens d'Arcole öne doğru çıktı. Yüzü allak bullaktı. Gözleri fal taşı gibi açılırken kekeledi:

“Bu o... Bu o! Tanıdım onu. Aman tanrım, korkunç bir şey!”

“Ne oluyor?” diye sordu Baron. “Nedir korkunç olan? Konuşsanıza canım!”

Prens anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı:

“Aynen yirmi dört yıl öncesindeki gibi genç!”

Kadın dimdik oturdu ve ellerini dizlerinde kenetledi. Saldırı sırasında şapkasını düşürmüş olmalıydı. Kısmen dağılmış uzun saçları altın bir tarakla tutturulduktan sonra arkaya taranmıştı. Alnının ortasından her iki yana ayrılan kızıl perçemler şakaklarına uzanıyordu.

Yüzü muhteşem bir güzellikte, taptazeydi. Soğukkanlı görünüyordu, yoksa korkuyor muydu? Nedense gülümser gibiydi. İnce ve sivri çenesi, hafif çıkık elmacık kemikleri, çekik gözleri ve ağır gözkapaklarıyla Léonardo da Vinci'nin ya da Bernardino Luini'nin kadınlarını andırıyordu, hani tüm zarafetini ve hoşluğunu gülümsemesine yansıtarak insanın içinde bir heyecan yaratan kadınlara... Giyinişi sadeydi. Pelerinini çıkarınca vücuduna iyice yayışarak omuzlarıyla belini meydana çıkaran gri renkli yün elbisesi göründü.

“Vay be”! diye içinden geçirdi Raoul. Çok güzel ve zararsız gözüken bu ‘şeytani yaratık’tan gözlerini ayıramıyordu. Yani onun hakkından gelebilmek için dokuz, on kişi mi gerekiyordu?

Kadın d’Etigues’le arkadaşlarına dikkatle baktı ve yarı karanlıkta kalan öbür adamları da tanımaya çalıştı. Sonra, “Benden ne istiyorsunuz?” diye sordu. “Burada bulunanları tanımıyorum. Neden beni buraya getirdiniz?”

“Siz bizim düşmanımızsınız!” diye açıkladı Godefroy d’Etigues.

Kadın başını iki yana salladı:

“Düşmanınız mı? Burada bir yanlışlık olmalı. Yanılmadığınızınza emin misiniz? Ben Bayan Pellegrini’yim.”

“Siz Bayan Pellegrini değilsiniz.”

“Gerçekten oyum.”

“Hayır,” diye sertçe cevap verdi Baron. Ve tıpkı Prens d’Arcole’unki gibi boğuk ve anlaşılmaz sözcüklerle ekledi:

“Pellegrini on sekizinci yüzyılda yaşayan biriydi. Siz şimdi onun kızı olduğunuzu iddia ediyorsunuz.”

Kadın bu saçma sözleri anlamazlıktan gelerek hemen cevap vermedi ve sordu:

“Peki, size göre benim adım ne?”

“Joséphine Balsamo ya da Kontes Cagliostro.”